

Manifest

Ioan Grigoraș

În secolul vitezelor nebune,
noi suferim de-o boală tot mai mare,
de boala celui care are pile,
ori boala grea a celui care n-are.

De mic, din școală, dacă ai o pilă,
o rudă cu un post în minister,
și bani în cont de îți provoacă silă,
te urci pe scara vieții nestingher.

Chiar dacă știi că mintea ta difuză
e numai nebuloasă fără cer,
ești angajat oricând sau ai o priză
pentru un post, tot de la minister.

Niciunde drumul nu mai este drept,
că sunt destui acei care-l curbează,
un om cade-n noroi, deși-i deștept,
când altul prost ușor înaintează.

Chiar dacă știi că ai dreptate-n toate,
te poate doborî un individ
care se sprijină de uși înalte,
când tu te sprijini de un simplu zid.

Suntem păziți, dreptatea-i în cuvânt,
în vorbe doar, păcat că nu și-n faptă,
căci cei cinstiți prea triști sunt pe pământ,
iar în palat stau cei cu pâinea coaptă.

Cei care sprijin au în orice loc
vor fi iertați de furturi sau omor,
când cei corecți prea iute ard în foc,
și visul li-i în lanțuri, nu în zbor.

Sunt unii ce combină milioane,
nu oameni simpli, personalități,
când cei cinstiți privesc spre avioane
ca spre o lume de absurdități.

Pot spune despre lume și mai multe,
nu pot uita să cred în viitor,
în cei cinstiți care vor vrea s-asculte

cum ploi fecunde cad ușor, ușor.

Și triști, nostalgici, zbuciumului frați,
Vom trece de tăcere vinovați...